

La supervivent d'Hiroshima

Davant l'església budista de Nova York llueix des de fa seixanta anys la gran estàtua d'un monjo japonès, una figura que es va salvar miraculosament de la bomba d'Hiroshima i que va erigir-se com un símbol d'espiritualitat i pau.

Reportatge de Laura Calçada

El Jōdo Shinshū és una comunitat religiosa fundada per Shinran Shonin al segle XIII, englobada dins el budisme de la Terra Pura i focalitzada en la figura de buda Amitābha. El nom li ve del sànscrit, on *amita* significa 'sense límit, infinit' i *ābhā*, 'llum, esplendor'. Aquell qui té una esplendor és infinit.

En la secta originada per Shinran, Amitabha s'invoca a través del Nembutsu: repetició del seu nom amb el mantra japonès Namu-Amida-Butsu. Es creu que repetir vocalment o mentalment el nom del buda de manera conscient, meditant, fa que hom reneixi en la terra pura d'Amitabha, anomenada Sukhavatī, un refugi on l'ésser pot ser il·luminat sense ser distret pels sofriments de la pròpia existència. En Jōdo Shinshū específicament, el Nembutsu és una expressió de gratitud cap al buda. La idea que hi ha darrere aquest agraïment és que el renaixement a Sukhavatī està assegurat des del primer instant que hom té fe en Amitābha.

El japonès Hirose Seiichi, un industrial del metall de la ciutat de Kuwana, va perdre el seu fill i trobà consol en el Jōdo Shinshū. El 1937, molt agraït, tingué la pensada de fondre a la seva fàbrica sis estàtues idèntiques de Shinran Shonin per tal de representar els sis caràcters en japonès del nom del buda que preaven, Amitābha. Va vestir les sis figures de viatjant, representant el pelegrinatge de →

“A TRAVÉS DE L’ESTATUA, M’AGRADARIA DEMANAR QUE NO HI HAGI MÉS HIROSHIMES AL MÓN”

→ Shinran. I és que el 1207 es va prohibir practicar el Nembutsu –a l'establishment no li feia gràcia que el culte estigués guanyant tants adeptes– i el místic va ser obligat a marxar de Kyoto fins que la prohibició es va aixecar l'any 1211. Durant aquests quatre anys d'exili Shinran Shonin va continuar difonent la doctrina. Fou una etapa molt important en la qual Shinran era un viatjant que ja no es considerava monjo i es feia dir Gutoku ('calb ingenu').

Un cop construïdes les escultures, l'industrial Hirose Seiichi les va regalar als temples de Tòquio, Niigata, Mie, Kyoto, Osaka i Hiroshima. Durant la Segona Guerra Mundial molts ornaments i objectes de metall foren confiscats per a la producció de municions, entre els quals, tres de les estàtues de Shinran, però la protesta i resistència local van aconseguir que la d'Hiroshima hi romangués.

El 1945, el destí tornà a temptar la sort de l'estàtua, que estava a dos quilòmetres i mig de l'hipocentre de la bomba nuclear llançada pels nord-americans en resposta a l'atac a Pearl Harbor. L'atac

d'Hiroshima matà tot seguit 80.000 persones i destrossà la ciutat sencera, però per a admiració de molts japonesos, la figura de Shinran Shonin restà sencera

mentre les muntanyes i els boscos de bambú cremaven al seu voltant. En aquell moment era difícil pensar que, deu anys més tard, la mitja tona i els quatre metres i mig d'escultura salparien cap a la ciutat de Nova York per fer la pau.

‘Holy trip’

L'any 1938, Hozen Seki, oriünd d'Hiroshima, fundà l'església budista de Nova York i l'acadèmia de budisme americana. Segons explica la seva filla, Hoshina Seki, el seu pare, amb l'ajuda de la seva esposa i d'altres persones, es decidí a crear una acadèmia budista perquè cregué que Nova York necessitava un centre educacional de Jōdo Shinshū que ensenyés budisme i pau. El reverend Seki començà l'acadèmia inspirat per la Declaració dels Drets Humans de les Nacions Unides i també per la decidida posició d'Eleanor Roosevelt sobre els drets de les dones, una causa també defensada el segle XIII pel budisme de la Terra Pura a través de les ensenyances de Shinran Shonin i del seu mestre Honen.

Hozen Seki va comprar una bella casa al número 331 de Riverside Drive, on situaria l'acadèmia. Va fer els tractes directament amb l'actriu americana Marion Davis. Era la mansió on la dona devia haver anat a viure, quan tenia 21 anys, amb la mare i les germanes del seu amant, l'editor William Randolph Hearst.

Hozen Seki va conèixer l'industrial Hirose Seiichi en un viatge que va fer al Japó per aconseguir diners per al seu centre d'estudis budistes. Alhora, l'empresari Seiichi tenia el desig que l'estàtua anés a Nova York perquè sentia que era la cruïlla del món, volia que fos un símbol de pau i serenitat en un món que havia patit les atrocitats de la guerra. Els dos homes estaven destinats a entendre's. Seiichi va escriure la següent carta al reverend Seki: “Shinran Shonin aspirà a una societat pacífica, lliure de guerra. Vull enviar aquesta estàtua de Shinran

Shonin a Nova York on rauen les Nacions Unides. A través de l'estàtua, m'agradaria demanar que no hi hagi més Hiroshimes al món". El llavors reverend de l'església budista i president de l'acadèmia d'estudis, començà a traçar un pla per fer-ho possible. Un altre fragment d'una carta del Sr. Hirose a Seki: "L'altre dia hi havia un article del nostre projecte a l'Asahi Shinbun. Una dona devota del Shinshu va expressar que, quan llegí l'article, immediatament va ajuntar les mans en Gassho. El nostre fundador Shinran Shonin es troba en un viatge a la llunyana Amèrica, per predicar i pregar eternament per la pau mundial".

Els treballs de desmantellament de l'estàtua començaren l'abril del 1955 i es celebrà una gran cerimònia abans que deixés Hiroshima a bord del vaixell de càrrega Kochu Maru.

Viatjants d'un sol camí

L'11 de setembre del 1955 l'estàtua es plantava a Nova York. Enguany s'han commemorat els seus 60 anys a la ciutat, així com el 70è aniversari de la fi de la Segona Guerra Mundial. Té algunes ferides de guerra i encara emet una mínima quantitat de radiació, però manté una presència imperible que imposa pau.

En un moment en què el budisme japonès està en crisi i molts temples viuen buits i a punt de clausurar-se a causa de l'èxode rural, la perseverança, la resiliència, l'esperança per la pau mundial i la idea que tots som viatjants d'un mateix camí, continuen tenint símbols com l'escultura del monjo Shonin representat amb sandàlies de palla, un barret i un bastó, que restà dempeus després del desastre d'Hiroshima i fa sis dècades que es troba al bell mig de l'encantador Paris on the Hudson de l'Upper West Side. Perquè l'espiritualitat no necessita parets ni sostres i transcendeix allò que és insuperable. ●

Un mil·lenari i imponent València Bàsquet

El València Bàsquet, l'equip del cap i casal i de l'empresari Juan Roig (Mercadona), complí aquest cap de setmana 1.000 partits en la Lliga ACB. I ho féu en un moment espantós: 25 victòries seguides aquesta temporada. Sense dubte, l'equip de bàsquet més en forma d'Europa.

Reportatge de Xavier Aliaga

Som al pavelló de la Fonteta de Sant Lluís, dimecres de vesprada, amb vora 8.000 espectadors a les graderies. Sona la botzina que indica el final del partit. Hi ha una gran ovació. El marcador registra una còmoda victòria del València Bàsquet sobre el PAOK de Salònica (78-62) en un partit corresponent al Last 32 (segona ronda) de l'Eurocup. Els grecs –lluny de l'equip terrible d'unes altres temporades però amb un potencial encara considerable– no han estat rival per als valencians.

És tracta d'un triomf de qualitat. I alguna cosa més: amb aquesta són ja 25 les victòries consecutives dels valencians, superant els registres d'inici de la temporada dels extraordinaris Golden State Warriors de l'NBA. A tocar de mà, a més, el rècord de 27 victòries seguides establert pel Reial Madrid la temporada passada. En tot cas, València Bàsquet lidera la lliga Endesa amb un partit guanyat més que el FC Barcelona. I transmet unes sensacions immillorables a pesar d'arrossegat algunes baixes. L'equip dirigit per l'experimentat Pedro Martínez (Badalona, 1961) és el planter més en forma d'Europa. Una manera òptima de celebrar el diumenge

següent, contra el CAI Saragossa, els 1.000 partits del club en la principal competició estatal. D'aquí fins al final de temporada poden passar mil coses, però aquest 2016 podria ser el gran any del club apadrinat per l'empresari Juan Roig. El moment de canviar el rol d'equip animador d'una competició dominada per FC Barcelona i Reial Madrid a dominador. En la ment dels aficionats, la històrica temporada 2002-2003, amb Paco Olmos en la banqueta i els pivots Fabricio Oberto i Dejan Tomasevic com a líders en la pista. Aquell curs, l'aleshores Pamesa València guanyà el seu primer títol europeu, la Copa ULEB, i arribà a la final de la lliga ACB contra el Barça. Els catalans guanyaren aquell *play-off* final amb un concloent 3-0. La fidel parròquia valenciana, esperonada per un inici de campanya estratosfèric, somia de capgirar la truita.

El responsable d'alimentar aquestes expectatives –amb fets, mai amb paraules ni discursos grandiloqüents– és Pedro Martínez. El badaloní arribà al club el passat mes de juny, substituïnt a qui ara és el seu ajudant, Carles Duran, i després d'haver aconseguit la salvació de La Bruixa d'Or Manresa. Un entrenador que →